

Komentarz 1

Czym jest partia komunistyczna?

Słowo wstępne

Naród chiński przez ponad pięć tysięcy lat tworzył wspaniałą cywilizację na ziemiach ukształtowanych przez Żółtą Rzekę i rzekę Jangcy. W tym długim okresie czasu jedne dynastie pojawiały się, inne odchodziły, a kultura chińska przemiennie rozwijała się i przechodziła zastój. Na historycznej scenie Chin odgrywały się znaczące i poruszające wydarzenia.

Rok 1840, powszechnie uważany przez historyków za początek współczesnej ery Chin, jest datą zapoczątkowującą przechodzenie kraju z dotychczasowego systemu do nowoczesności. Wchodzą one w nowy etap dziejów i przeżyły cztery historyczne wyzwania i wynikające z nich następstwa. Pierwsze trzy to: inwazja na Pekin na początku lat 60. XIX w. przez połączone siły angielsko-francuskie, wojna chińsko-japońska (zwana również „Wojną Jiawu”) w 1894 r. i wojna rosyjsko-japońska na północnym-wschodzie Chin w latach 1904-1905. Reakcją na te trzy wyzwania było otwarcie się kraju na tendencje prozachodnie, cechujące się m.in. importem nowoczesnych dóbr, broni oraz reforma instytucjonalna Reformy Stu Dni w r. 1898. [1] oraz próbą ustanowienia prawa konstytucyjnego w końcowych latach panowania dynastii Qing, a następnie Rewolucją Xinhai (lub Rewolucją Hsinhai) w roku 1911. [2]

Pod koniec I Wojny Światowej, mimo tego, że Chiny wyszły z niej zwycięsko, nie zaliczały się w tym czasie do grupy państw, które wyszły z niej wzmocnione. Wielu Chińczyków uważało, że trzy wspomniane wyżej wydarzenia trzeba raczej potraktować w kategorii porażki. Czwarty z nich, Ruch Czwartego Maja [3], stanowi ich konsekwencję, próbę rekapitulacji, sprostania stojącym przed krajem wyzwaniom, z kulminacją w postaci całkowitego przykrojenia chińskiej kultury do modelu zachodniego przez ruch komunistyczny i ultraradykalną rewolucję.

Niniejsza publikacja omawia efekty tego ostatniego epizodu, w którym główną rolę pełni ruch komunistyczny i partia komunistyczna. Przyjrzyjmy się bliżej skutkom tego, co wybrały Chiny, lub co zostało Chinom z zewnątrz narzucone, kraju, gdzie w okresie ostatnich ponad 160 lat nastąpiło prawie 100 milionów zgonów z przyczyn innych niż naturalne oraz doszło do prawie całkowitego zniszczenia tradycyjnej chińskiej kultury i cywilizacji.

CIEŃ MAO: *Matka i syn w wejściu do Muzeum Wojska w Pekinie, gdzie wita ich ogromny pomnik Mao Tse Tung, byłego dyktatora Chin.*

I. Terror i przemoc w celu zdobycia i utrzymania władzy

„Komuniści uważają za niegodne ukrywanie swych poglądów i zamiarów. Oświadczają oni otwarcie, że ich cele mogą być osiągnięte jedynie przez obalenie przemocą całego dotychczasowego ustroju społecznego” [4]. Cytat ten zapożyczony został z końcowego paragrafu *Manifestu Komunistycznego*, głównego dokumentu partii komunistycznej. Przemoc jest jedną z głównych metod dzięki której partia komunistyczna doszła do władzy. Ta charakterystyczna cecha została przejęta przez wszystkie później powstające jej rodzaje.

Pierwsza partia komunistyczna została w rzeczywistości założona na świecie wiele lat po śmierci Karola Marksa. W następnym roku po Rewolucji Październikowej w 1917 roku, narodziła się Rosyjska Partia Komunistyczna (bolszewików), znana później jako Wszechzwiązkowa Partia Komunistyczna. Wyrosła ona bazując na fali przemocy przeciwko „wrogom klasowym” i jej istnienie podtrzymywała przemoc stosowana wobec członków partii i zwykłych obywateli. Podczas czystek stalinowskich w latach 30., rosyjska partia komunistyczna wymordowała ponad 20 milionów tzw. szpiegów i zdrajców oraz tych, którzy podejrzewani byli o posiadanie odmiennych przekonań.

Komunistyczna Partia Chin (KPCh) początkowo zaczynała jako filia Rosyjskiej Partii Komunistycznej w Trzeciej Międzynarodówce Komunistycznej. Dlatego też w naturalny sposób przejęła gotowość do zabijania. Podczas pierwszej chińskiej wojny domowej pomiędzy 1927 i 1936 rokiem

między komunistami a Kuomintangiem, populacja prowincji Jiangxi zmalała z ponad 20 milionów do około 10 milionów. Patrząc tylko na te liczby, można zobaczyć ogrom szkód wyrządzonych przez KPCh i uświadomić sobie przemoc jaką stosowano.

Możliwe, że nie da się uniknąć przemocy przy próbach zdobywania politycznej władzy, ale nigdy wcześniej nie było reżimu tak żądnego zabijania jak KPCh, zwłaszcza w czasach względnego pokoju. Od 1949 roku, liczba zgonów spowodowanych terrorem przekroczyła całkowitą liczbę osób poległych podczas wojen prowadzonych pomiędzy 1921 a 1949 rokiem.

Doskonałym przykładem na akceptację użycia przemocy przez partię komunistyczną jest jej poparcie udzielone Czerwonym Khmerom w Kambodży. Pod ich panowaniem została wymordowana jedna czwarta populacji Kambodży, włączając w to większość chińskich imigrantów i ich potomków. Chiny nadal blokują działania międzynarodowej społeczności przed postawieniem Czerwonych Khmerów przed trybunałem sprawiedliwości, chcą ukryć okryty złą sławą udział partii w tym ludobójstwie.

KPCh ma bliskie powiązania z najbrutalniejszymi siłami rewolucyjnymi i despotycznymi reżimami na świecie. Poza Czerwonymi Khmerami chodzi o partie komunistyczne: Indonezji, Filipin, Malezji, Wietnamu, Birmy, Laosu i Nepalu, z których wszystkie dzięki niej powstały. Wielu przywódców tych partii komunistycznych to Chińczycy. Niektórzy z nich po dziś dzień ukrywają się na terenie Chin.

Inne partie komunistyczne, opierające się na maoizmie, to Świetlisty Szlak Ameryki Południowej i Japońska Armia Czerwona, których okrucieństwo zostało potępione przez społeczność światową.

Jedną z teorii wyznawanych przez komunistów jest darwinizm społeczny. Ideologia partii komunistycznej opiera się na idei darwinowskiej walki między gatunkami o przetrwanie, przykłada je do relacji międzyludzkich i ludzkiej historii, utrzymując, że walka klas jest jedyną siłą napędową rozwoju społecznego. Tym samym walka stała się pierwszym „przykazaniem” partii komunistycznej, stała się narzędziem do zdobycia i utrzymania politycznej kontroli. Słynne powiedzenie Mao wyraźnie zdradza tę logikę przetrwania silniejszego: „Z 800 milionami ludzi, jak może się coś udać bez zastosowania walki?”.

Równie znane jest inne powiedzenie Mao na temat Rewolucji Kulturalnej, która powinna być przeprowadzana „co siedem lub osiem lat” [5]. Systematyczne używanie siły jest istotnym sposobem KPCh w utrzymaniu władzy w Chinach. Przemoc ma skutkować terrorem i wzbudzać strach. W każdej walce i kampanii stosuje się terror, tak, by naród chiński drżał w sercu i pod kontrolą partii poddawany jemu ulegał stopniowo coraz większemu zniewoleniu.

Dziś terroryzm stał się głównym wrogiem cywilizowanego i wolnego świata. Praktyka brutalnego terroru KPCh, stosowanego przez państwowy aparat władzy, odbywała i odbywa się na o wiele większą skalę, trwa znacznie dłużej i jest w skutkach nieporównanie bardziej pustosząca. Dziś, w XXI wieku, nie powinniśmy zapominać o wrodzonym charakterze partii komunistycznej, gdyż zdecydowanie odegra to znaczącą rolę jeśli chodzi o przyszły los KPCh.

II. Kłamstwa służące usprawiedliwianiu przemocy

Poziom danej cywilizacji można określić stopniem przemocy stosowanej przez reżimy. Reżimy komunistyczne uciekające się do używania przemocy stanowią wyraźny dowód regresu ludzkiej cywilizacji. Należy ubolewać, że partia komunistyczna została uznana za coś postępowego przez tych, którzy uważają, że przemoc jest podstawowym i niezbędnym środkiem rozwoju społecznego.

Zręczne i niezrównane stosowanie oszustw i kłamstw przez KPCh dla akceptacji przemocy stanowi drugą wrodzoną cechę partii komunistycznej.

„Od młodości uważaliśmy Stany Zjednoczone za przyjemny kraj. Wierzmy, że jest to i skutkiem tego, że Stany Zjednoczone nigdy nie okupowały naszej ziemi, ani nie zaatakowały Chin w jakikolwiek sposób. Co więcej, naród chiński ma dobrą opinię o Stanach Zjednoczonych opartą na przeświadczeniu o demokratycznym i otwartym charakterze jego obywateli”.

Cytat ten pochodzi z artykułu redakcji opublikowanego dnia 4 lipca 1947 roku przez oficjalną gazetę KPCh *Xinhua Daily*. Zaledwie trzy lata później wysłano żołnierzy do walki z piechotą amerykańską w Północnej Korei i ukazano Amerykanów, jako najgorszych imperialistów na świecie. Każdy Chińczyk z terytorium kontynentalnych Chin byłby zdziwiony czytając powyższy artykuł redakcyjny sprzed ponad 50 lat. KPCh zakazała wszelkich publikacji cytujących podobne wczesne opinie i opublikowała wersje napisane od nowa.

Od momentu dojścia do władzy partia stosowała podobne metody w każdej kolejnej kampanii, włączając eliminowanie kontrrewolucjonistów (1950-1953), „partnerstwo” państwowych i prywatnych przedsiębiorstw (1954-1957), ruch antyprawicowy (1957), Rewolucję Kulturalną (1966-1976), masakrę na Placu Tiananmen (1989), a ostatnio rozpoczęte w 1999 roku prześladowania Falun Gong. Najbardziej niesławnym przykładem były prześladowania intelektualistów w roku 1957. KPCh zachęcała wówczas do otwartego wyrażania poglądów, a następnie zaczęła ich prześladować jako „prawicowców”, używając jako dowodów „zbrodni” ich własnych opinii. Gdy ktoś skrytykował prześladowania jako spisek i „ciemną intrygę”, Mao publicznie stwierdził: „To nie jest żadna ciemna intryga, ale otwarcie stosowana strategia”.

Oszustwa i kłamstwa odgrywały bardzo ważną rolę w zdobywaniu i utrzymywaniu władzy przez KPCh. Chiny szczycą się najdłuższą i wspaniałą historią, a Chińczycy mędrcy od starożytnych czasów byli ludźmi o największej wierze. Chińczycy czerpali z dorobku przeszłości, mierzyli nim współczesne czasy, a nawet był on dla nich drogą pozwalającą na osiąganie duchowego doskonalenia. Aby przeszłość mogła służyć obecnemu reżimowi partia często stosowała fałszowanie i zatajanie faktów historycznych. Poprzez propagandę i słowo pisane KPCh na nowo ułożyła dzieje Chin począwszy od okresów tak wczesnych jak epoka Wiosny i Jesieni (770-476 r. p.n.e.) i epoka Walczących Królestw (475-221 r. p.n.e.), do tak niedawnych jak Rewolucja Kulturalna. Takie zmienianie faktów historycznych odbywa się od ponad 50 lat od 1949 roku, a wszystkie wysiłki, by przywrócić prawdę historyczną były i są blokowane i bezlitośnie eliminowane przez KPCh.

Kiedy przemoc staje się nieskuteczna w utrzymaniu kontroli, partia ucieka się do oszustw i kłamstw, które służą jako usprawiedliwienie i kamuflowanie rządów przemocy.

Trzeba przyznać, że oszustwa i kłamstwa nie są wynalazkiem partii komunistycznej i są to odwieczne nikczemne posunięcia, które partia komunistyczna stosuje bez żenady. KPCh obiecała chłopom ziemię, robotnikom fabryki, intelektualistom wolność i demokrację, oraz wszystkim pokój. Żadna z tych obietnic nie została spełniona. Odeszło już jedno pokolenie oszukanych Chińczyków, a kolejne w dalszym ciągu jest oszukiwane. Jest to przyczyna największej rozpaczyny tego narodu i coś najbardziej przynębiającego co go spotyka.

III. Zmienność zasad podstawową zasadą

W 2004 roku w telewizyjnej debacie, przed mającymi odbyć się w Stanach Zjednoczonych wyborami prezydenckimi, jeden z kandydatów na prezydenta powiedział, że można zmieniać taktykę, kiedy jest to potrzebne, ale nigdy nie można zmieniać swoich „przekonań” lub „podstawowych wartości”, w przeciwnym wypadku „nie jest się wiarygodnym” [6]. To powiedzenie w istocie potwierdza istnienie pewnych powszechnych zasad.

Partia komunistyczna jest typowym przykładem stosowania zasady zmienności. Od czasu założenia 80 lat temu, na szesnastu zjazdach przedstawiciele szesnastokrotnie modyfikowano partyjny statut. W ciągu ponad pięciu dekad odkąd KPCh doszła do władzy, dokonano pięciu zasadniczych zmian w Konstytucji państwa.

Idealem głoszonym przez partię jest równość społeczna mająca doprowadzić do powstania społeczeństwa komunistycznego. Jednakże Chiny kontrolowane przez komunistyczny reżim stały się dziś państwem o najbardziej poważnych dysproporcjach dochodów na świecie. Wielu członków KPCh to obecnie ludzie niezwykle bogaci, podczas gdy 800 milionów obywateli mieszkających na terenach wiejskich doświadcza ubóstwa.

KPCh najpierw kierowała się doktryną marksizmu-leninizmu, do czego dodano maoizm, a następnie przemyślenia Denga i ostatnio zasadę „Trzech reprezentacji” Jianga. Marksizm-leninizm i maoizm wcale nie są zgodne z ideologiami Denga i Jianga - w istocie są im przeciwstawne. Taka mieszanina stosowanych przez KPCh komunistycznych teorii jest w historii ludzkich społeczeństw czymś dosyć niespotykanym.

Nieustannie zmieniające się zasady KPCh często stały wobec siebie w sprzeczności. Od idei ogólnoswiatowej komunistycznej wspólnoty stawianej wyżej niż państwo, do dzisiejszego skrajnego nacjonalizmu, od eliminacji własności prywatnej i wszelkich klas posiadających, do dzisiejszego propagowania i zachęcania przedsiębiorców by zapisywali się do partii, wczorajsze zasady zostały w dzisiejszej polityce postawione do góry nogami, nie licząc zmian, których można jeszcze oczekiwać. Nie ma znaczenia jak często KPCh zmienia swe zasady, cel pozostaje jasny: zdobywanie i utrzymywanie władzy oraz podtrzymywanie absolutnej kontroli nad społeczeństwem.

W historii KPCh ponad dziesięciokrotnie zdarzały się sytuacje, kiedy toczono walkę „na śmierć i życie”. Wszystkie te konflikty w rzeczywistości pokrywały się z przetasowaniami w grupie rządzącej, przebiegały zgodnie z tą zasadą zmienności podstawowych zasad partii.

Każdą taką zmianę wywoływał dotyczący wielokrotnie partię kryzys zasadności jej dalszego istnienia, przetrwania. Czy to kolaboracja z Partią Kuomintangu, ocieplenie polityczne ze Stanami Zjednoczonymi, czy ekonomiczne reformy i ekspansja rynku, czy też propagowanie nacjonalizmu – każde takie posunięcie podejmowano w czasach kryzysu i wszystkie one miały ścisły związek ze zdobywaniem i umacnianiem władzy. Cykliczność przechodzenia przez represje przez jakąś część zbiorowości i następnie ich wyciszania każdorazowo łączyła się z korektą w podstawowych zasadach, którymi kieruje się KPCh.

Zachodnie powiedzenie mówi, że prawda w odróżnieniu od kłamstwa jest niezmienna. W tym powiedzeniu kryje się mądrość.

IV. Natura partii wypiera i eliminuje człowieczeństwo

KPCh jest autorytarnym reżimem opartym na doktrynie leninizmu. Od początku istnienia jej strategia rozgrywana jest się na trzech podstawowych płaszczyznach: intelektualnej, politycznej i organizacyjnej. Ta pierwsza stanowi teoretyczną, filozoficzną podbudowę dla istnienia partii komunistycznej. Ta druga, polityczna, odnosi się do wyznaczania celów. Trzecia, organizacyjna, odnosi się do tego, w jaki sposób realizuje się te cele w ściśle określonych ramach.

Pierwsze i najważniejsze wymaganie stawiane wszystkim członkom KPCh i tym rządzonym przez nią, to bezwarunkowe posłuszeństwo. O to właśnie chodzi na płaszczyźnie organizacyjnej.

W Chinach większość ludzi zdaje sobie sprawę z podwójnej osobowości członków KPCh. W życiu prywatnym są zwykłymi ludźmi przeżywającymi uczucia szczęścia, złości, żalu i radości. Posiadają zarówno ludzkie zalety jak i wady. Mogą być rodzicami, mężami, żonami lub przyjaciółmi. Jednak natura partii komunistycznej jest czymś stojącym ponad ludzką naturą i uczuciami i w jej rozumieniu wykracza poza pojęcia ludzkości. Tym samym natura człowiecza nabiera cech względności i jest podatna na kształtowanie, podczas gdy zasady partii stają się absolutne, nie podlegające żadnym wątpliwościom, ani próbom zakwestionowania.

Podczas Rewolucji Kulturalnej częstym, jeśli nie powszechnym zjawiskiem było to, że ojcowie i synowie torturowali siebie nawzajem, mężowie i żony walczyli przeciwko sobie, matki i córki donosiły na siebie, uczniowie, studenci i nauczyciele traktowali siebie jak wrogów. To natura partii spowodowała te konflikty i nienawiść. Na początku rządów KPCh wielu wysoko postawionych jej funkcjonariuszy było bezsilnych, gdy członków ich rodzin uznano za wrogów klasowych. W tym również odzwierciedlał się jej charakter.

Zapanowanie natury partii nad jednostką jest skutkiem długotrwałego procesu indoktrynacji. Trening ten zaczyna się już w żłobkach i przedszkolach, gdzie nagradza się wychwalające KPCh odpowiedzi na pytania sprzeczne ze zdrowym rozsądkiem, czy dziecięcą naturą. Uczniowie przechodzą indoktrynację polityczną w szkole podstawowej, średniej i wyższej i wymaga się od nich całkowitej deklaracyjności opinii wobec partii. W przypadku innych odpowiedzi nie można zdać egzaminu ani ukończyć nauki.

Gdy członek partii wypowiada się publicznie musi to robić zgodnie z aktualną jej linią, bez względu na to, co naprawdę myśli. Struktura organizacyjna partii komunistycznej stanowi gigantyczną piramidę z centralną władzą na szczycie kontrolującą całą jej hierarchię. Ta wyjątkowa struktura jest jednym z najważniejszych rysów reżimu. Cechą, która pomaga w utrzymaniu całkowitej uległości.

Obecnie KPCh zdegenerowała się do organizmu politycznego walczącego o utrzymanie własnych interesów. Nie głosi już dłużej żadnych wzniosłych haseł komunizmu. Jednak organizacyjnie struktura ta nadal funkcjonuje i jej potrzeba bezwarunkowego podporządkowywania nie uległa wcale zmianie. Partia ta, stawiająca się ponad ludzkością i ludzką naturą, eliminuje wszelkie grupy, czy osoby uważane za szkodliwe lub potencjalnie szkodliwe dla jej władzy. Bez względu, czy są to zwykli obywatele, czy wysoko postawieni jej funkcjonariusze.

V. Nikczemny demon przeciwstawia się naturze i ludzkości

Wszystko pod Niebiosami przechodzi przez cykl narodzin, dojrzałości, schyłku i śmierci.

W przeciwieństwie do reżimu komunistycznego, w niekomunistycznych społeczeństwach, nawet tych gnębionych z powodu totalitaryzmu i dyktatury, dozwolony bywa przeważnie pewien stopień samoorganizacji i społecznej autonomii. Starożytne chińskie społeczeństwo rządziło się w rzeczywistości wedle podwójnej struktury. Centrum niezależnej organizacji społecznej w regionach wiejskich stanowiły klany, a okręgi miejskie organizowały się wokół gild. Hierarchia władzy nie sięgała poniżej poziomu danych okręgów.

Reżim nazistowski, prawdopodobnie najokrutniejszy reżim dyktatorski poza partią komunistyczną, zezwalał na prywatną własność. Reżimy komunistyczne zlikwidowały wszelkie formy społecznego samoorganizowania lub istnienie struktur niezależnych od partii i zastąpiły je wysoce scentralizowaną hierarchiczną strukturą władzy.

Skoro społeczne struktury od dołu wzwyż pozwalają na to, by samostanowienie jednostek lub grup było procesem pojawiającym się w sposób samoczynny, a reżim komunistyczny jest temu przeciwny, to w istocie jest on przeciwko naturze.

Partii komunistycznej nie odpowiadają uniwersalne zasady ludzkiej natury. Pojęcia dobra i zła, jak i wszelkie prawa i reguły są dowolnie modyfikowane. Komuniści nie pozwalają na mordowanie, chyba, że chodzi o tych, którzy zostali uznani za wrogów partii. Szacunek wobec rodziców jest czymś pozytywnym, o ile nie jest okazywany rodzicom uważanym za wrogów klasowych. Dobroć, prawość, przyzwoitość, mądrość i uczciwość są wszystkie dobre, ale nie można ich stosować, jeśli partia nie jest im przychylna lub nie uznaje tych tradycyjnych wartości. Zniszczyła ona całkowicie uniwersalne przymioty ludzkiej natury i wyrasta na zasadach, które są z nią sprzeczne.

W niekomunistycznych społeczeństwach kwestia dwoistości ludzkiego charakteru wydaje się być czymś raczej oczywistym i utrzymywanie równowagi w społeczeństwie to stały proces związanych z tym interakcji przebiegających na różnych poziomach. Jednakże w społeczeństwach komunistycznych, zaprzeczają się samemu pojęciu ludzkiej natury i nie uznają się ani dobra, ani zła. Według Marksa eliminacja takich pojęć jak dobro, czy zło ma służyć całkowitemu obaleniu nadbudowy starego porządku społecznego.

Partia komunistyczna nie wierzy w Boga, ani nawet nie szanuje fizycznej strony życia. „Walka z niebiosami, wojna z ziemią, walka pomiędzy ludźmi – jest w tym nieskończona radość” - to motto KPCh podczas Rewolucji Kulturalnej. Wielkie nieszczęście sprowadziło to na chiński naród i jego ziemię.

Chińczycy tradycyjnie wierzą w jedność Niebios i ludzi. Lao Tsy powiedział w *Tao Te Ching*: „Ludzie kierują się tym, co na Ziemi, Ziemia kieruje się tym co w Niebie, Niebo kieruje się Tao, a Tao kieruje się tym, co naturalne” [7]. Ludzie i natura istnieją w pełnym harmonii związku w wiecznotrwałym kosmosie.

Partia komunistyczna jest pewnego rodzaju bytem. Jednakże sprzeciwia się on naturze, Niebiosom, Ziemi i ludzkości. Jest upiorem występującym przeciwko wszechświatowi.

VI. Niektóre cechy opętania przez zło

Organa partii komunistycznej nigdy same z siebie nie brały udziału ani w produktywnych, ani twórczych działaniach. Jak tylko zagarnęły władzę, przyłgnęły do ludzi kontrolując i manipulując nimi. Ze strachu przed utratą kontroli rozszerzyły ją przez wszystkie poziomy, aż do najbardziej podstawowych komórek społeczeństwa. Przejęto władzę nad źródłami produkcji i czerpie się z tego bogactwa.

W Chinach, gdzie KPCh jest wszechobecna i wszystko jest pod jej kontrolą, nikt nigdy nie widział rejestru księgowości partii, jedynie rejestry księgowe państwa, lokalnych władz czy przedsiębiorstw. Od władz centralnych po komitety wiejskie w obszarach rolniczych, urzędnicy miejscy zawsze zajmują niższe stanowiska niż kadra komunistyczna, tak więc władze komunalne muszą kierować się instrukcjami komitetów partii komunistycznej z równoległych instancji. Wydatki partii pokrywane są z jednostek komunalnych i księgowane są w ramach systemu komunalnego.

Organizacja KPCh, jak ogromne, owładające, złe widmo, przywarło tak ściśle jak cień podążający za obiektem, do każdej pojedynczej jednostki i komórki chińskiego społeczeństwa. Głęboko penetruje każdy włoski i każdy element struktury społecznej, wysysa krew swoimi arteriami, kontroluje i manipuluje całym społeczeństwem.

Ta specyficzna forma owładnięcia przez zło istniała już w pewnej mierze w niektórych okresach w przeszłości, jednak nigdy nie funkcjonowała przez tak długi czas i nie kontrolowała społeczeństwa tak bezwzględnie, jak podczas rządów partii komunistycznej.

Z tego właśnie powodu rolnicy chińscy żyją w takiej biedzie i ubóstwie. Muszą nie tylko utrzymywać zwykłych urzędników miejskich, ale również taką samą lub wręcz liczniejszą kadre komunistycznych aparatczyków.

Z tej również przyczyny, chińscy robotnicy w szerokim zakresie utracili swoje zatrudnienie. Wszelkocenna, owładająca i wysysająca krew KPCh przez wiele lat pozbywała fabryki ich funduszy.

Z tego powodu chińskim intelektualistom jest tak trudno uzyskać wolność intelektualną. Wszędzie za ich przełożonymi czają się cienie KPCh, niczego nie robiąc, tylko śledząc ludzi.

Owładający upiór musi całkowicie kontrolować umysł osoby, którą opętał, by wyssać z niej energię, którą potrzebuje do swojego przetrwania.

Według współczesnych nauk politycznych, władza pochodzi z trzech głównych źródeł: siły, bogactwa i wiedzy. Partia komunistyczna nigdy nie wahała się używać monopolu kontroli i siły, by okradać ludzi z ich własności. Co ważniejsze, pozbawiła ona ludzi prawa do wolności słowa i prasy. Dla utrzymania absolutnej kontroli władzy, partia dopuściła się gwałtu na ludzkim duchu i jego woli. Patrząc z tego punktu widzenia, przepełniona złem, owładająca KPCh kontroluje tak ściśle społeczeństwo, że trudno to porównać z jakimkolwiek innym reżimem na świecie.

VII. Patrz do wewnątrz i pozbadź się opętania przez KPCh

W *Maniście Komunistycznym*, pierwszym programowym dokumencie partii komunistycznej Marks oświadczył w 1848 roku, że „Widmo krąży po Europie - widmo komunizmu” [8]. Nieco ponad wiek później, partia komunistyczna stała się czymś więcej niż nawiedzającym upiorem. Opętała ona konkretną, materialną strukturę. Rozprzestrzeniła się po całym świecie jak epidemia, zabiła dziesiątki milionów ludzi, a setkom milionów odebrała własność oraz wolność ducha i myśli.

Podstawowym dogmatem partii komunistycznej jest odebranie wszelkiej własności prywatnej tak, aby wyeliminować „klasę wyzyskującą”. Własność prywatna jest podstawą wszelkich praw społecznych i często na niej oparta jest narodowa kultura. Ludzie, którzy ograbiani są z prywatnej własności tracą również wolność myśli i ducha. W konsekwencji mogą również stracić przypisaną im wolność samostanowienia praw społecznych i politycznych.

Stojąc wobec kryzysu przetrwania KPCh była zmuszona w latach 80. dokonać ekonomicznych reform. Przywrócono wówczas nieco swobody w kwestii prawa do własności prywatnej. Stworzyło to pewien rodzaj luki w potężnej machinie precyzyjnej kontroli KPCh. Luka ta powiększyła się, gdy członkowie KPCh sami rozpoczęli gromadzenie prywatnych fortun.

KPCh - nikczemny, owładający demon, wykorzystujący siłę, oszustwo, stałe przeobrażanie się i zmianę oblicza, pokazuje teraz oznaki rozpadu, staje się nerwowy z powodu nawet najmniejszych zakłóceń. Zamierza przetrwać, zagarnia coraz więcej bogactw i zacieśnia kontrolę, jednak działania te służą tylko pogłębianiu się kryzysu.

Dzisiejsze Chiny wydają się kwitnąć, jednak poziom konfliktów społecznych sięgnął nigdy dotąd wcześniej nie występującego pułapu. Korzystając ze znanych strategii, KPCh może podjąć próbę dokonania małego kroku w tył i wycofać się z prześladowań wobec ruchu demokratycznego z placu Tiananmen, czy Falun Gong, lub wykreować na wroga jakąś kolejną wybraną grupę, tym samym kontynuując stosowanie władzy terroru.

By stawić czoła wyzwaniom okresu ostatnich stu lat naród chiński odpowiadał na nie importem uzbrojenia, różnorakimi próbami reform i wzniesieniem rewolucji pełnych przemocy i skrajnych w swej postaci. Zginęło niezliczenie wielu ludzi, a tradycyjna chińska kultura w dużej mierze przestała istnieć. Ich efekt nie przyniósł oczekiwanych owoców. Kiedy umysły Chińczyków przepełniał zamęt i trwoga, KPCh wykorzystwała okazję i wkroczyła na scenę, po czym ostatecznie zawiadnęła tą ostatnią przetrwałą ze starożytnych czasów cywilizacją na świecie.

Przyszłe wyzwania postawią Chińczyków przed koniecznością dokonania wyboru. Jest to nie do uniknięcia. Bez względu na to, jaki on będzie, każdy obywatel Chin musi zrozumieć, że jakiegokolwiek

pokładanie nadziei w partii powiększy tylko szkody uczynione narodowi chińskiemu i da nowy zastrzyk energii owładniętej złem KPCh.

Musimy porzucić wszelkie złudzenia, spojrzeć w głąb samych siebie bez ulegania nienawiści, chciwości lub pożądań. Tylko wtedy będziemy w stanie sami uwolnić się od trwającego przez ponad 60 lat koszmaru kontroli przez owładającego upiora KPCh. W imię wolnego narodu będziemy mogli ponownie wskrzesić chińską cywilizację, opierającą się na poszanowaniu ludzkiej natury i życzliwości dla każdego.

Przypisy:

[1] *Reforma Stu Dni* była 103-dniową reformą trwającą od 11 czerwca do 21 września 1898 r. *Guangxu*, cesarz dynastii *Qing* (1875-1908) nakazał przeprowadzić serię reform pozwalających na dokonanie radykalnych zmian społecznych i instytucjonalnych. Rządząca konserwatywna elita ostro się nim sprzeciwiła. Poparta przez ultrakonserwatystów i z cichym poparciem politycznego oportunisty *Yuan Shikai*, cesarzowa wdowa *Cixi* zaplanowała i doprowadziła do zamachu stanu w dniu 21 września 1898 r., zmuszając do odsunięcia się młodego, pełnego wizji reform *Guangxu*. *Cixi* przejęła władzę jako regentka. *Reforma Stu Dni* zakończyła się unieważnieniem nowych dekretów i egzekucją sześciu głównych orędowników reform.

[2] *Rewolucja Xinhai* (lub *Rewolucja Hsinhai*, 10 październik 1911 r. - 12 luty 1912 r.), nazwana od roku chińskiego *Xinhai* (1911 r.), spowodowała obalenie rządzącej Chinami dynastii *Qing* i zapoczątkowała chińską republikę.

[3] *Ruch Czwartego Maja* był pierwszym ruchem masowym w nowożytnej historii Chin; rozpoczął się 4 maja 1919 r.

[4] *Manifest Komunistyczny*, wyd. polskie Gdańsk 2000, s. 35.

[5] *List Mao Tse-Tunga do swej żony Jiang Qing*, 1966 r.

[6] <http://www.debates.org/pages/trans2004a.html>.

[7] *Tao Te Ching*, 25.

[8] *Manifest Komunistyczny*, wyd. polskie Gdańsk 2000, s. 16.